

Het Kind in Mij...

Acht minuten over acht in de ochtend, een gebroken nachtje verder. Ik ben al een paar uur wakker en zie nu, de dag van de deadline, een moment om de column voor de BINK te schrijven. Als je een spoedcursus *Waar zit het kind in mezelf+wilt hebben*; neem vooral een kind. Mag je het hele repertoire aan peuter- en slaapliedjes van buiten leren; met alle beren, schapjes en zigeunermeisjes die smeren, drinken en huilen op een steen. Dan mag je fruihapjes prakken en die in de vorm van diverse transportmiddelen, ter vermaak van je kroost, bij hem of haar naar binnen parkeren (daar komt Charlie Chaplin in de Zeppelin). En, tot slot, mag je weer lekker vroeg uit de veren om stapeltorentjes te bouwen en weet je ineens wie die rare clown *Bumba* op tv is. En lees je opnieuw *Pluk van de Petteflet*, *Rupsje Nooitgenoeg* en de onvergetelijke abstract expressionistische peuternovelle van dr. Seuss: *Groene eieren met Ham*.

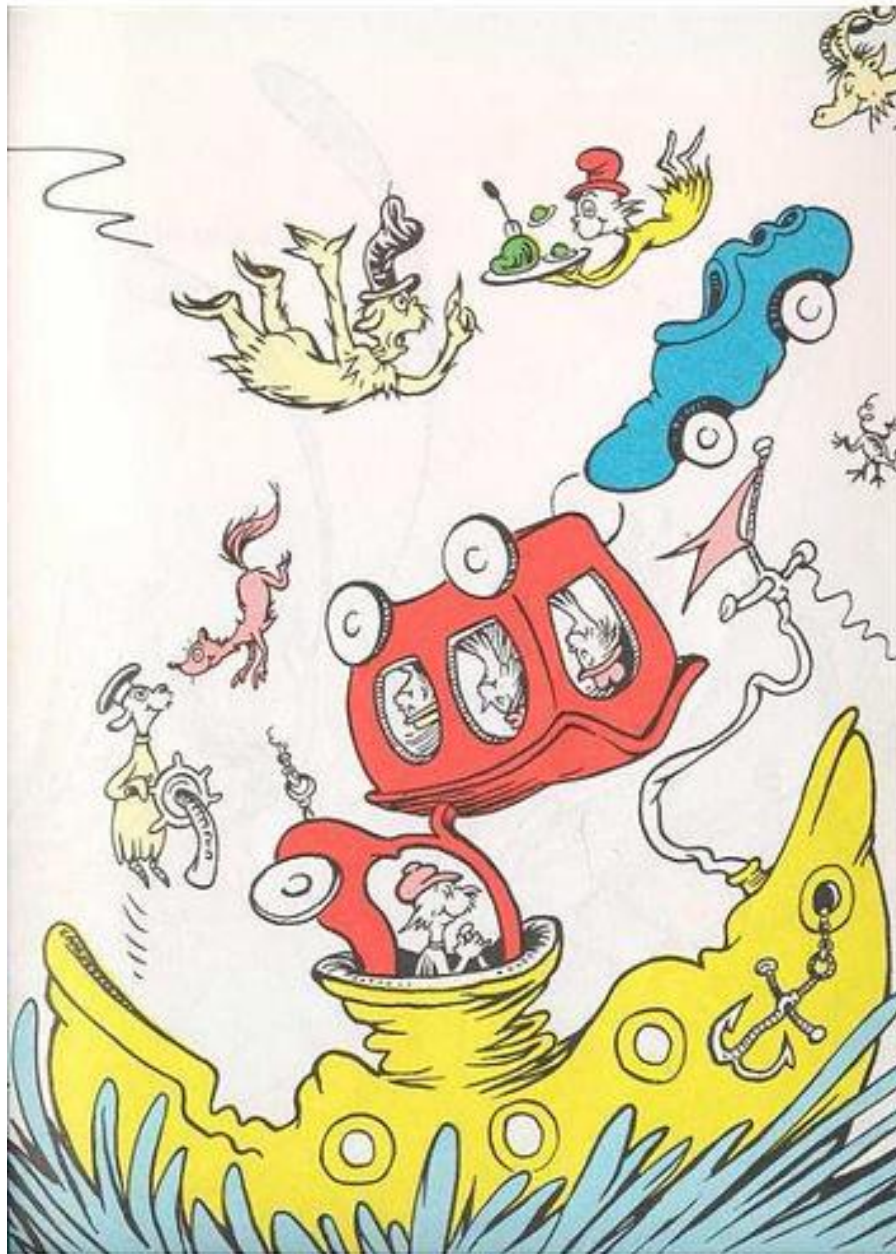
Koester dat kind in jezelf (en die buiten jezelf).

Ondanks het Peter Pan syndroom; toepasselijk voor alle rebellen die -het begon allemaal in de jaren '60- op narcistische wijze weigeren volwassenen te worden, moeten we het kind in onszelf omarmen. Ondanks de onsmakelijke marketing rondom de mythe van de eeuwige jeugd en alle cosmetische verschrikkingen ten spijt, moeten we verzoening vinden met het kind in ons. Ondanks de *infantiele consument*; de *verkleuring* tot Wii-spelende, paintballende veertigers en de tirannie van *Happy Meals* die maar weinig kritische burgers bakken - we moeten het kind in onszelf koesteren. *Juist* om een autonome volwassene te kunnen worden.

Ieder mens is, aldus Eric Berne, in zijn innerlijk behept met drie entiteiten: het *kind*, de *ouder* en de *volwassene*. Het *kind* is creatief, speels, vrij en soms gekwetst: *kom je mee de kroeg induiken, dan spijbelen we het college*. De *ouder* komt bij iedereen, vaak zonder er zelf bewust van te zijn, naar buiten in de vorm van mond snoerende kritiek: *Ben je helemaal gek, als je dit college mist verknal je je toekomst!*. De staat van *autonome volwassenheid* bereiken er maar weinigen, aldus Berne; auteur van *Games People Play*. Om zelfbewust en verantwoordelijk in de wereld te staan dient de mens zijn ouderpatronen te (h)erkennen en tegelijkertijd het vrije kind in zichzelf te laten zijn. Deze mens mag zich, in het contact met de wereld, werkelijk vrij en *volwassen* noemen.

Toen ik nog een kind was sprak ik als een kind, dacht ik als een kind, redeneerde ik als een kind. Nu ik volwassen ben heb ik al het kinderlijke achter me gelaten. Aldus de apostel Paulus in een kraakheldere beschouwing over de Liefde. De grote levenskunst betreft de sprong van een esthetische- (ongebonden en vrijblijvende levenshouding) naar een ethische/religieuze levenshouding (met verantwoordelijkheid voor de eigen keuze), aldus Kierkegaard. Dat neo-liberalistische marketeers ons liever in het eerste stadium willen houden, moge duidelijk zijn. Maar zelfs een Rupsje Nooitgenoeg maakt de sprong tot een mooie vlinder.

Ook Dr. Seuss vat het treffend samen; na pagina's lang te hebben aangedrongen krijgt Sam (het vrije kind) zijn *grumpy* tegenspeler the Grinch (de kritische ouder) zover om een schotel groene eieren met ham te nuttigen. Niet in een trein, niet in een doos, niet met een geit, niet met een muis, maar uiteindelijk op ondiep water. En warempel, het smaakt hem goed!
Volharding verdient de voorkeur.

Dr. Seuss, *Groene Eieren met Ham* (1960)
Benjamin Barber, *de Infantiele Consument* (2007)
Eric Berne, *Games People Play: the Psychology of Human Relations* (1964)